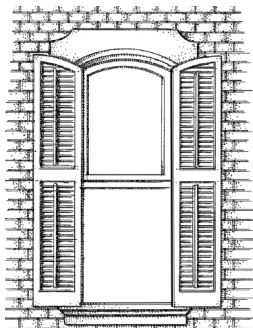

**VESTI
iz sveta**

**I
2013**

I tromesečje

JUŽNO PACIFIČKA DIVIZIJA

Dragi vođo Subotne Škole,

Ovog tromesečja ćemo razgovarati o Južno-Pacifičkoj Diviziji, koja obuhvata Australiju, Novi Zeland i ostrva na pacifiku južno od ekvatora među kojima se nalaze Kukova ostrva, Fidži, Papua Nova Gvineja, Pitkern, Samoa, Solomunova ostrva, Vanatu i druga.

Izazovi

Skoro 37 miliona ljudi živi u ovoj oblasti, uključujući više od 423,000 Adventista. To je odnos 1:87. Međutim, Novi Zeland i Australija imaju odnos 1:400. Većina adventista živi na drugim ostrvima, kao što je Fidži (1 adventista na svakih 32 ljudi), Papua Nova Gvineja (1:28), Kukova ostrva (1:19), Vanuatu (1: 14) i Solomunova ostrva (1:13). Inače zemlje sa većim standardom života su sklone tendenciji da imaju manju proporciju vernika adventističke crkve. Takav odnos predstavlja izazov, ne samo da se dopre do ljudi, već i da se finansira rad u ostalom delu oblasti. U ostrvskim zemljama koje imaju veći broj adventista, crkvene vođe nemaju dovoljno mogućnosti za zadovolje sve potrebe vernika. Dečiji učitelji nemaju dovoljno tromesečnih pouka, materijala, slika kojima bi držali pažnju dece za vreme Subotne škole, da im se u misli urežu božije večne pouke.

Južno Pacifička divizija (JPD) fokusira svoju pažnju na darove koje će se priložiti trinaeste Subote u tromesečju, i koji će pomoći

ljudima ovih ostrvskih zemalja da se obezbede medicinske klinike u izolovanim oblastima, Audio Biblije i Biblijske pouke za decu i odrasle na MP3 plejerima (nazvanim "Božijim kutijama"), i 15,000 Biblija na Engleskom ili Pidgin jeziku (domorodački jezik ostrvskih zemalja kojim su se sporazumevali i trgovali međusobno) za decu koja su često jedini članovi porodice koji znaju da čitaju, i koja će širiti Božiju Reč u razgovorima sa svojim roditeljima i širom rodbinom.

Ovog tromesečja možemo dosegnuti do ljudi u ime Gospoda Isusa Hrista time što ćemo obilnije priložiti svoje darove trinaeste Subote.

Mogućnosti:

Ovog tromesečja darovi trinaeste Subote će pomoći:

- Da se izgrade klinike u četiri izolovana područja u Papua Novoj Gvineji.
- Da se nabave solarni MP3 plejeri (Božije kutije) za Papua Novu Gvineju, Solomonska ostrva i Vanatu.
- Da se obezbedi 15,000 dečijih Biblija za ova ostrvska područja, koja će biti korišćena u njihovim domovima.

05. januar 2013.

JEDNA HITNA POTREBA – PAPUA NOVA GVINEJA

Katlin i njen suprug Sasa, žive u izolovanom selu u južnom delu Papua Nove Gvineje u gde Katlin predaje u školi. Ali kada vje Sasa počeo da ima problema sa astmom, morali su da pešače satima po blatnjavim putevima do najbliže državne klinike, da bi Sasa dobio inhalator koji bi mu pomogao da olaksa njegovu bolest.

Očajničko pešačenje do pomoći

Jedne noći Sasa se probudio dahćući i boreći se za vazduh. Sasin inhalator je bio prazan. Katlin se uplašila da će Sasa umreti pre nego što dobije medicinsku pomoć. U zoru par se uputio duž krivudavog puta prema klinici. Kad su došli do klinike kasno te večeri, bila je zatvorena. Ljudi koji žive nadomak klinike su im rekli da je medicinski tehničar otišao u grad da preuzme svoju platu. Katlin se bojala da se neće vratiti za nekoliko dana. A čak i ako bi se vratio brzo, ako on nije imao inhalator Sasa bi još uvek mogao umreti. Njihova jedina nada bila je putovati dalje prema bolnici u glavnom gradu.

Pešačili su jednim putem u oblasti, nadajući se da će javni minibus naići koji bi ih odvezao do bolnice, ali bilo je već kasno. Neće biti minibus do jutra. Umorni par je došao do omanjeg sela. Nisu nikog poznavali tamo, ali su zaustavili i pitali neku ženu da li neki adventisti žive u selu. Odvela ih je do kuće u koju su im muž i žena poželeti toplu dobrodošlicu, davši im hranu i napravivši im mesto na kome su mogli da spavaju. Katlin i sasa su ubrzo od umora i iscrpljenosti utonuli u san. Iz sna se Katlin trgnula jer je čula glas. To je bila žena, domaćica kuće koja se molila za svoje iznenadne goste. Katlin se zahvalila Bogu što ih čuva i ponovo utonula u san. Narednog jutra domaćini su dali Katlini i Sasi nešto hrane, i čovek ih je odpratio do mesta na kome su mogli da uhvate minibus. Sat vremena kasnije, jedan minibus je došao, stao ovim putnicima. Kada je vozač saznao kako je Sasi neophodna brza pomoć, direktno ih je odveo do gradske bolnice. Doktori su dija-

gnostikovali Sasi tešku astmu, upalu pluća i malariju. Kada je Sasi bilo malo bolje i lakše, par je krenuo nazad u selo.

Kritična briga

Život u udaljenim oblastima Papua Nove Gvineje je neizvestan. Bolesti koje na drugim mestima ne bi predstavljale problem, mogu biti opasne po život bez medicinske pomoći. Mnogi ljudi u izolovanim planinskim selima moraju da putuju danima, da bi dobili medicinsku pomoć. Neki ne uspeju toliki put da prevale.

U najzapađnijem delu ostrva nalazi se selo Tumolbil na granici između Irian Đaje i Papua Nove Gvineje. Džek je odrastao u selu, ali ga je napustio zbog studija kad je bio mlad. Tokom studija je postao adventista. Vratio se u svoje selo da podeli radosnu vest i proširi svoje verovanje. On je bio jedini adventista koji tamo živi. Neki ljudi su ga slušali, ali nikada ranije nisu bili čuli za adventiste. Bili su odbojni prema ideji da dođu u crkvu za koju nikad pre nisu ni čuli. A onda je izbio sukob duž granice i državni činovnici su napustili selo, ostavivši lokalno stanovništvo da se samo snalazi. Bolesti kao što su malarija, tuberkuloza i upala pluća su se pojavile u odnele mnoge živote. Džek je na studijama u gradu pohađao neke manje medicinske tečajeve, pokušavajući da što više pomogne svojim sunarodnicima, ali im je potrebna obučena medicinska sestra i bolja zgrada za kliniku. Nedavno je klinika nanovo izgrađena kao rezultat darova celokupne divizije adventističke crkve za poboljšanje medicinskih uslova u ovim izolovanim oblastima. Danas jedna adventistička sestra služi meštanima. A Džek je svoju pažnju usmerio na širenje svoje vere. Zato što su ljudi iz cele oblasti videli da su adventisti ljudi koji se brinu o svojim bližnjima, oni su danas spremni da slušaju poruku Božije ljubavi. Danas više od 200 ljudi iz sela Tulmobila i okoline su prihvatili Isusa kao svog Spasitelja i Prijatelja i pridružili se adventističkoj crkvi.

Dođite i pomozite nam

Ali iz mnogih izolovanih regija još dopire poziv “Dođite i pomozite nam!” Oni i dalje moraju da pešače satima ili danima po prašnjavim,

blatnjavim putevima i da nose svoje bolesne ili ranjene do medicinske pomoći. Deo darova Trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će da se obezbede 4 medicinske ispostave – ambulante u izolovanim oblastima Papua Nove Gvineje. Klinike će biti opremljene kako tehničkom opremom tako i ljudstvom koje će služiti ljudima u potrebi. A kada ljudi saznaju da se adventisti brinu, onda će i slušati Božiju poruku ljubavi. Njihova budućnost je doslovno u našim rukama. Brinimo se o njima onako kako bi se Isus brinuo na našem mestu i dajmo sve od sebe da ljudi mogu imati život vredan, kako fizički tako i duhovno.

BRZE ČINJENICE

- Papua Nova Gvineja (PNG) je planinska ostrvska zemlja na severu Australijskog kontinenta. Oko 6.3 miliona ljudi žive u PNG.
- Dok sa jedne strane u zemlji postoje nekoliko relativno modernih gradova, većina ljudi i dalje živi u seoskim sredinama, na planinama izolovani od medicinskih objekata. Ako se neko razboli ili povredi, moraju da pešače ili da budu nošeni satima, pa čak i danima do najbliže klinike.
- Deo darova trinaeste Subote pomoći će da se izgrade 4 medicinske klinike u najizolovanim oblastima PNG.

12. januar 2013.

JUTARNJA RADOST – PAPUA NOVA GVINEJA

Vama i Siong su se stisnuli jedno uz drugo, dok je improvizovani autobus prolazio neravnim putevima prema njihovom rodnom seoskom domu. Vozilo je prolazilo preko plitkih reka, blatnjavim kamenitim putevima. Kretalo se prema selu na kraj puta.

Vama and Siong su bili napustili ovo selo puni nade o svojoj budućnosti. Siong je našao posao u rudarskoj kompaniji i porodica je uživala u svom novom životu. Dok su živeli u brdima PNG-a par je bio prihvatio Isusa u svojim životima i pronašli su još veću radost koju su ikada spoznali. Sada su se vraćali teškog srca, jer je vozilo koje je prevozilo njih, prevozilo i kovčeg njihove mrtve kćerke.

Iz smrti u novi život

Vest o smrti devojke je već došla do ljudi iz sela. Oni su znali da će Vama i Siong hteti da telo svoje kćerke sahrane u selu. Meštani su se okupili oko vozila dok je ono polako ulazilo u selo. Vama je primetio da se selo nije mnogo promenilo u toku godina njegovog odsustva.

Nakon sahrane, porodica je obišla svoju rodbinu i prijatelje. Oni su im pričali o svojim životima u brdima. Jedne večeri dok su Vama i Siong ležali na svojoj postelji i slušali zvuke cvrčaka, obratila mu se rečima “Želim da ostanem ovde i govorim ljudima o Bogu. Želim da naša tuga postane izvor radosti”.

Siong je imao iste misli. “To je dobro. Dolaziću ovde kad god budem mogao, i što pre budem mogao pridružiću ti se ovde. Napustiću kompaniju. Možemo zajedno da širimo Božiju reč po selu. Tako je Vama i njihov dvanaestogodišnji sin Geri ostala u selu, dok se Siong vratio na posao. Dolazio je kad god je mogao.

Širiti radosnu vest

Vama i Siong su bili nekoliko godina ranije napustili svoje rodno selo i otišli da žive u brdima PNG-a. Nisu nikad pre toga ništa čuli o adventistima dok ih tamo nisu neki ljubazni ljudi pozvali da pohađaju evanđeoske sastanke. Tamo su saznali šta znači biti pravi Hristov sledbenik i pridružili su se adventističkoj crkvi. Gde god da su se selili, tražili su adventiste, ali nije bilo nijednog koji je živio u njihovom selu. Dali su Bogu obećanje da će širiti svoju veru u svom rodnom selu, i da će pomagati ljudima da pronađu i dublje razumeju Božiju ljubav kroz Hrista.

Većina meštana sebe naziva hrišćanima, ali samo njih nekoliko ima dublji odnos sa Hristom. Ljudi su primetili posvećenost Bogu ovog bračnog para. Iz njihove drvene kuće često se mogao čuti kako ovaj verni par peva pesme. Neki su počeli da postavljaju pitanja. A Vama i njen sin su ih pozvali da im se pridruže kada su slavili Boga u Subotu. I nekoliko ljudi je došlo.

Gerij je počeo da vodi program za decu, pričajući im Biblijske priče i učeći ih pesme o Isusu. Osnovao je dečiji hor koji je privukao dosta pažnje u selu. Pozvao je sve svoje školske drugove da mu se pridruže.

Pomoć dolazi!

Par je upoznao Geboba, učitelja iz obližnjeg grada, koji je takođe poticao iz sela. Nakon što je postao adventista, često se vraćao u selo da širi poruku Božije ljubavi. Nakon što je ADRA instalirala sistem napajanja sela vodom, ljudi su shvatili da adventisti zaista brinu o ljudima, tako su bili spremni i da ih slušaju.

Derin vodi omladinski program u jednoj od većih crkava u gradu. Pitao je seoske vođe za dozvolu da dovede jednu grupu tinejdžera iz grada u selo na seminar o zdravlju i porodičnim vrednostima. Na dan kada su mladi trebali da dođu, obilne kiše su padale i preplavile rečna korita. Njihova vozila nisu mogla da pređu reku, tako da su mladi, odlučni da dođu do sela, krenuli preko reke i putem pešačili do sela. Kada su došli u selo bili su iscrpljeni, ali i veoma iznenađeni kad su videli da su meštani bili spremni da ih slušaju.

Ova grupa mladih je održala nekoliko seminara tog vikenda o zdravlju i društvenim odnosima i problemima. U svojim predavanjima su koristili stihove iz Biblije. Niko ne pamti bolje posećena i toplije prihvaćena predavanja u selu. Kada je došlo vreme rastanka, mnogi meštani su plakali, jer je to bilo da ljudi izvan sela prvi put pokazuju brigu i staranje za meštane ovog malog sela.

Klinika za selo

Meštani su molili da im se omogući da u selu imaju kliniku. Objasnili su da moraju satima da pešače do najbliže klinike. Bez klinike, selo nema neophodnu medicinsku pomoć kojom bi tretirali svoje bolesti ili povrede.

Plan je da se izgradi klinika u ovom selu koja bi opsluživala nekoliko hiljada ljudi koji žive u ovoj oblasti. Biće opremljena najsavremenijim aparatima i u njoj će raditi medicinsko osoblje iz adventističke crkve, koje će takođe pomagati da se poruka Božije ljubavi i zdravlja širi na hiljade onih koji još nikad nisu bili dosegnuti njome. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će da se obezbedi medicinska zaštita ljudima na ostrvima južnog pacifika. Hvala vam.

MISIONSKE INFORMACIJE

- Oko 6.3 miliona ljudi živi u PNG. Oni se služe sa 800 različitih jezika i dijalekata.
- Većina ljudi koji žive izvan velikih gradova nalaze se u tradicionalnim selima. Za svoje domove koriste građu od drveta, bambusove trske i slame. Većinom se bave lovom i ribolovom i manjim uzgojem voća i povrća. Glavna prehrambena namirnica je sago, neukusan skrob dobijen iz srca palminog drveta.
- Medicinska pomoć je jedna od najvećih urgentnih potreba ljudi koji žive izvan gradskih centara.
- Za više informacija o projektu izgradnje klinika u izolovanim predelima PNG-a, pogledajte Adventistički Misionski DVD.

19. januar 2013.

MOLITVE NJEGOVE MAJKE – PAPUA NOVA GVINEJA

Enok je tiho ušao kroz vrata kuće njegove majke, i video je kako kleči. *Opet se moli za mene* - pomislio je. *Ona se stalno moli da ja budem pastor. Mogu samo da zamislim kakav bih pastor bio* – reče sam sebi. Želeo je da zalupi vrata, ali umesto toga, tiho je ušao u svoju sobu.

Od trenutka kako se sa svojim prijateljima upoznao sa drogom i alkoholom, njegov život je propadao sve više. Prestao je da dolazi u crkvu sa svojom majkom, a pridruživao se prijateljima svaki put kad su planirali i išli u neku krađu. Molili su se čak đavolu za uspeh u svojim pljačkama. Pokušavao je da zaboravi molitve njegove majke, alio njene reči i molitve su odjekivale u njegovoj glavi.

Nova nada

Enok je zbog svog ponašanja bio isključen iz 3 škole, ali je njegova majka odbijala da prestane da se bori za njega. Pronašla je jednu adventističku školu koja bi ga primila., i učinila je sve da ga pošalje tamo. Kapelan se posebno zainteresovao za njega i molio za njega. U početku, Enok je odbijao kapelanove molitve, ali vremeo njegovo

srce je postajalo sve mekše. Počinjao je da shvata da put kojim ide ne vodi do zadovoljstva i sreće.

Neki studenti su ga pozvali da im se pridruži u pevačkoj grupi. Na početku je odlazio samo da bude sa njima u društvu i da ih gleda kako vežbaju, ali vremenom pridružio im se u pevanju pesama o Božijoj ljubavi i Hristovoj žrtvi – pesme koje nije mogao ni da sanja da će ikada pevati. Nedugo zatim, složio se da peva sa ovom grupom.

Zidovi koje je Enok bio sagradio oko svog života, počeli su da se obrušavaju. Odvojen od svojih prijatelja koji su ga navodili na drogu i krađe, shvatio je da je od lopova postajao neko ko skuplja novac za ljude u potrebi. Jednog dana u razgovoru sa kapelanom, tražio je da se pomoli. Tog dana priznao je sve svoje grehe iz prethodnog života i pozvao Isusa da uđe i vodi na dalje njegov život.

Novi život

Reči njegove majke su ga nanovo podsećale, da ga je ona posvetila Bogu za Njegovo delo. Ali sumnja se uvukla u njegovo srce kada je razmišljao o strahovitim stvarima koje je činio. “Da li će Bog zaista da mi oprost?” – pitao je kapelana.

“Bog ti je već oprostio” – reče sveštenik. “Oprostio ti je onog momenta kad si to zatražio od Njega”

Na Enokovom licu se mogao videti široki osmeh. “Želim da postanem pastor” reče.

Obojica su u tišini sedeli nekoliko trenutaka, a onda se kapelan nasmešio i rekao “Ako Bog želi da postaneš pastor, On će naći i način da to sprovede” dohvatio je list papira i pružio Enoku.

Enok je pažljivo gledao list. To je bila upisnica za adventistički koledž. Pogledao je kapelana, pogledom sa mnoštvom pitanja. Kapelan je klimnuo glavom.

Enok je počeo da popunjava formular. U rubrikama za tri polja interesovanja, mladić se malo dvoumio zatim napisao “teologija” u sva 3 naznačena polja. Zatim je zastao, adventistički univerzitet je bio u blizini, i nije želeo da bude blizu svog nekadašnjeg društva.

“Postoji adventistička škola i na ostrvu, daleko od glavnog grada - Sonoma adventistički koledž” - reče kapelan kao da je pročitao misli

ovog momka. Enok je popunio ostatak formulara, zatim je kapelan poštom poslao.

Novi početak

Nakon što je završio srednju školu, Enok je posetio svoju porodicu. “Molila sam se za tebe sve ove godine” reče njegova majka. Umesto da gundā i pokazuje bes kako je često u prethodnim godinama činio, sada se nasmešio i zahvalio. Njegov otac i brat su brzo приметili razlike u njegovom životu i počeli su da dolaze u crkvu. A kada je sreo neki svoje prijatelje iz starog društva, bili su toliko pokrenuti njegovom verom, da su mu dali novac da mu pomognu oko plaćanja školarine.

Sada kada Enok za vreme nekog raspusta dođe kući iz škole, neki njegovi stari drugovi traže savete od njega. Enok se moli za njih i svedoči im najviše svojim životom da droga i alkohol nisu rešenje, da samo Isus može da im pomogne.

Enok je osnovao službu koja pomaže ljudima koji se bore sa alkoholom i drogama i duhovnom tamom u kojoj je i on sam nekad bio. On želi da drugima prenese istinu, da će im Isus oprostiti i dati im da otpočnu novi život, kao što je učinio i za njega. Njegove molitve za druge ljude su slične onim kojim se njegova majka molila za njega – da mogu da imaju novi život i novu nadu kroz žrtvu Isusa Hrista.

Enok je zahvalan Bogu, što njegova majka nije odustala u borbi za njega. Zahvalan je i Bogu za adventističke učitelje i prijatelje koji su ga vodili i upućivali na Hrista. Naša misionarska darovanja podupiru rad adventističkih škola po celom svetu i predstavljaju jedno od najboljih načina da se dosegnu ljudi i sa njima podeli ono što imamo. Hvala vam što prilažete svoje darove, tako da drugi ljudi dobiju priliku da izaberu Isusa.

BRZE ČINJENICE

- Papua Nova Gvineja (PNG) se nalazi na istočnom delu ostrva Nove Gvineje. Zapadni deo predstavlja Indoneziju sa desetina manjih ostrva koja okružuju Novu Gvineju.

- Od prvog trenutka rada adventista na PNG, obrazovanje je bilo u fokusu njihovog delovanja. Mnogobrojne osnovne i srednje škole se nalaze na ostrvu.
- Sonoma Adventistički koledž na ostrvu Nova Britanija i Pacifički adventistički univerzitet nadomak Port Morezbija (glavnog grada PNG-a) se nalaze u fokusu darova koji će biti priloženi trinaeste Subote, da bi se potpomoglo obrazovanje mladih adventista koji će služiti Božijem delu u PNG.

26. januar 2013.

TAKO PUNO SNOVA – PAPUA NOVA GVINEJA

“Nikad ne bih mogao da postanem adventista” reče moj svekar dok smo stajali izvan kuće i gledali neke adventiste kako idu pešice do crkve. “Ja volim svinjetinu!”

Svinje predstavljaju značajni deo kulture u PNG, a porodica mog supruga ih ima celo krdo. Porodična slavlja se obično zasnivaju na svinjskom mesu, mlade u miraz često donose svinje. Tako da svinje predstavljaju veoma popularnu lokalnu hranu.

Želela sam da saznam više o adventistima, o njihovim verovanjima i zašto idu u crkvu subotom, ali sam bila zabrinuta da time ne ukazujem poštovanje prema mom suprugu i njegovoj porodici. Zato sam u tišini radila i razmišljala.

Plava vrata

A onda smo moj suprug i ja otišli u Englesku da studiramo. Život je tamo bio potpuno drugačiji od onog što smo navikli. Razmišljala sam *Tamo sigurno isto ima adventista*. Počela sam, najpre tražeći adventističku crkvu. Potraga je bila mnogo teža nego što sam očekivala. Jednog dana sam zastala na ulici da se pomolim da nađem adventističku crkvu, i kada sam otvorila svoje oči, primetila sam zgradu sa plavim vratima. Neka porukica je bila prikačena na njima. Na moje

zadovoljstvo, na crkvi je bilo zakačeno obaveštenje da se bogoslužnje održava na tom mestu.

Crkvice je bila mala, ali su ljudi u njoj bili topli i ljubazni. Pastor me je pozvao da proučavam sa njime.

Setila sam kako je moj suprug negodovao kada je čuo za darove koji adventisti prilazu i brinula sam se šta će reći, kada mu budem rekla da želim da se priključim adventističkoj crkvi. Pitala sam se, da li će se ljutiti ako ne budem više jela svinjsko meso. Ali kada sam mu rekla, bio je zadovoljan!

Druga mala crkva

Kada je moj suprug završio svoje studije, vratili smo se kući u PNG. Počela sam da odlazim u veliku adventističku crkvu u gradu. Ali sam potajno jednu malu kapelu u kojoj bi mogla da proslavljam Boga. Tako da sam unajmila ljude, da mi pomognu da izgradimo malu kućicu na našem imanju, u kojoj bi mogla da proslavljam Boga u bilo koje vreme. Bila je to jednostavna kućica sa krovom od slame i pruća, veličine one male crkve iz Engleske.

Kada je pastor dosao u posetu, video je kapelu i ponudio je da je posveti Bogu. Sa nestrpljenjem sam pristala. Pozvala sam komšije i porodicu da se okupe na svečanosti posvećenja. Pripremila sam veliku gozbu, a pastor je pozvao grupu pevača iz velike crkve.

Neke od mojih komšija, su počele da dolaze sa mnom na bogoslužnja, a posle nekog vremena došle su i druge komšije. Pastor nas je ohrabrivao da održavamo tamo redovna bogoslužnja. Ponekad bi neko od starešina iz velike crkve dolazio u našu kapelu i držao nam propoved, drugim prilikama bismo čitali Biblijske tekstove, molili i pevali. Uskoro smo se nas dvadesetak sastajali redovno svake sedmice u maloj crkvi. Nismo ni bili svesni da smo tako otpočeli sa radom nove crkve.

Naša mala crkvice je odlučila da drži seriju evanđeoskih predavanja u našem kraju na jednom velikom obližnjem prostoru. Bili smo zadivljeni kada je na predavanje došlo 1,000 ljudi. Jedan deo je želeo da proučava sa nama, i planirali smo krštenje na kraju serije predavanja. Na moje veliko iznenađenje, moj suprug je zatražio da bude

među kršćenicima. Plakala sam od radosti. Sada možemo zajedno da radimo – da dovodimo ljude Bogu.

Naša mala crkva je neprestano brojčano rasla i prerasla je malu kuću, tako da smo doneli odluku da na tom mestu izgradimo veću crkvu. Jedan pastor u penziji je došao da bude naš predvodnik. Osnovali smo još jednu malu crkvu u našoj blizini i planiramo da osnujemo još dve.

Ići kući

Ali ja nisam bila u potpunosti zadovoljna. Bilo mi je drago što mogu da delim Božiju ljubav sa svojim komšilukom, ali moja porodica i rodbina u selu u kome sam odrasla i dalje ne poznaje istinu. Počela sam da odlazim u svoje rodno selo da širim Jevanđelje.

“Uvukla si svog muža u crkvu, a sad hoćeš i nas!” – reče moj brat smejući se. “Moraću da se preselim negde, da bih mogao da jedem svoje svinje na miru”

“Onda ću da sagradim crkvu i na tom mestu” – odgovorih mu. “Ne možeš pobeći od Boga”

Proučavamo Bibliju sa prijateljima i komšijama u selu, i uskoro ćemo imati novu crkvu u kojoj ćemo moći da se sastajemo i proslavljamo Boga. Ali postoje takođe i druge ideje. Jedan čovek iz sela je ponudio da nam ponudi zemljište za izgradnju škole. Bog mi je dao takvo mnoštvo snova. Mnogo ljudi treba da čuju o daru Božije ljubavi. A moj suprug i ja želimo da širimo taj dar svugde oko sebe, gde god da se nađemo. Vaša misionska darovanja pomažu nam da širimo Božiju ljubav u PNG na tako mnogo načina. Hvala vam od srca.

MISIONSKE INFORMACIJE

- Više od pola Južno-Pacifičke Divizije, tj 423,000 adventista živi u PNG. Velika većina, nekih 80% živi u ruralnim sredinama. Većina od njih se bavi poljoprivredom.

- Dok se velika većina stanovništva PNG-a deklarirše kao hrišćani, mnogi još uvek žive u tami predaka i njihovih sistema verovanja u strahu od duhova.
- Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja omogućiće da se nabave MP3 plejeri na solarni pogon, koji će usaditi Božiju Reč u srca ljudi koji ne znaju da čitaju.

02. februar 2013.

DEČAKOVA GORUĆA VERA – PAPUA NOVA GVINEJA

Desetogodišnji Vahid je pogledao i video svoju sestru kako ide prema njemu. Divio se njenoj lepoj uniformi – imala je zelenoj suknju, belu bluzu i svetlo žutu maramu. Krenuo je prema njoj i rekao “Kada ću ja moći da postanem izviđač i da nosim uniformu kao i ti?”

“Dovoljno si odrastao da možeš da postaneš izviđač” reče osmehnuvši se. “Pođi sa mnom sledeće Subote”

Vahidova porodica nije išla u crkvu, ali je njihova tetka vodila njegovu sestru u Subotnu školu. Odjednom se Vahid osetio odraslim; želeo je da ide sa njom. U subotu tetka ga je odvela u dečije odeljenje, gde je sa velikom pažnjom slušao pesme i Biblijske priče. Nakon crkve je žurno otišao kući na ručak da bi se što pre vratio na popodnevni program kada će biti reči o izviđačima. Uskoro je stekao pravo da nosi svetlo žutu izviđačku maramu.

Pronalaziti način za širenje vesti

Vahid je ubrzo shvatio da postati izviđač predstavlja mnogo više nego samo puko nošenje uniforme. Učio je Biblijske tekstove, proučavao izviđačke kodekse i izviđački zavet. Naučio je da bude poslušan i spreman da pomogne drugima oko sebe. “Hajdemo da organizujemo porodično Bogoslužjenje!” – rekao je svojoj sestri. Klimnula je potvrdno glavom, ali je bila stidljiva po pitanju ko će voditi. “Ja ću voditi bogoslužjenje” – ponudio je.

Te večeri pitao je svoje roditelje da li mogu imati jedno kratko bogoslužjenje svako veče. Njegova majka se složila, ali otac nije bio zainteresovan. Nakon večere Vahid je okupio porodicu. Pročitao je jedan

Biblijski tekst i objasnio o šta on znači, zatim se pomolio. Uskoro se njegova porodica sastajala svake večeri na zajedničkom porodičnom bogosluženju. Vahid je čitao svoju Bibliju i subotno-školsku pouku svako jutro pre odlaska u školu, i na taj način bio spreman za večernji porodični skup. Lep je osećaj voditi porodično bogosluženje. Vahidovo iskustvo u vođenju je postajalo iz večeri u veče sve bogatije. Kada ga je učitelj u školi pozvao da vodi čas veronauke, pristao je veoma srećan na ukazanoj prilici. Neki od njegovih školskih drugara su ga zadirkivali i nazivali “dečko propovednik”. Ali Vahid bi se samo nasmešio i slegnuo ramenima. Drugi školski drugari su se divili njegovoj želji da vodi čas.

Vahid je otkrio da voli da peva. Pozvao je neke svoje drugare da se pridruže pevačkoj grupi. Naučio ih je pesme koje je pevao u crkvi, i ponekad bi pevali za vreme časa veronauke. Petorica dečaka je počelo da odlazi u crkvu zajedno sa njim.

Ohrabren ovim uspehom, Vahid je oformio pevačku grupu dečaka iz komšiluka. U početku su dečaci pevali samo iz zabave, ali uskoro su bili pozvani da pevaju u crkvi i u domovima ljudi u kojima su širili radosnu vest. “Ako možemo da pevamo, možemo i da činimo još veće stvari” – rekoše. Grupa dečaka je dobila uskoro svoje ime – Tragaoci Duša. Iznalazili su razne načine da prošire vest o Božijoj ljubavi na druge ljude. Posećivali su bivše vernike, pevali im i hrabрили ih, proučavajući Bibliju.

Od tragedije do trijumfa

Tada se Vahidov otac ozbiljno razboleo. Njegovi bubrezi su otkazivali i trebala mu je transplatacija. Ali porodica nije imala sredstva da ga pošalje na Filipine, najbližu zemlju gde je ta operacija mogla da se izvrši.

Vahidovo srce je postalo teško od muke. Ako se ne desi neko čudo, njegov otac će umreti. A kako će onda porodica preživeti bez njega?

Vahidov otac nije mogao da radi. Obzirom da je imao puno slobodnog vremena, počeo je da čita Bibliju. Nekad bi odbijao da učestvuje na porodičnom bogosluženju, ali sada odjednom želeo je da

bude deo. Kada je bio toliko slab da nije mogao da ustane iz kreveta, okupili bi se kraj njegovog kreveta. Pitaو je Vahida da dovede Tragaوce Duša (Soul Seekers) da dođu da pevaju i da se mole za njega. Sa vidljivom radošću, dečaci su svedočili Vahidovom ocu.

Vahidov ujak je sredio da dečakov otac ode na Filipine na operaciju. Vahid je tad osetio dašak nade, ali kada su testovi pokazali veliko oštećenje bubrega, tanušna nada se poput vlati trave povijala pred mogućim neuspehom. Ali cela porodica i svi vernici crkve su se zdušno molili. Tada su radosne vesti stigle sa Filipina. Drugi test je pokazao da se funkcija bubrega naglo popravlja. “Bog me je leči” – izjavio je otac. Porodica je bila radosna. Doktori su bili skeptični, ali svaki naredni test je bio sve bolji i bolji. Uskoro su očevi bubrezi funkcionisali gotovo bez ikakvog problema.

Otac se vratio kući, i kada je dovoljno ojačao, počeo je da dolazi u crkvu sa svojom porodicom. Pozvao je Vahida i njegove prijatelje da proučavaju Bibliju sa njime. Majka je takođe počela da proučava Bibliju, i onda su jednog dana Vahidovi roditelji izjavili da žele da se pridruže i da postanu vernici adventističke crkve.

Danas se cela porodica okuplja na bogosluženju, ujedinjena u veri i zahvalna Bogu za očevo izlečenje tela i duha. Vahid je oduševljen što je on sa svojim prijateljima odigrao važnu ulogu na životnom putu prema Bogu svojih roditelja.

Naši misionarski darovi pomažu da se dosegnu hiljade ljudi na PNG i širom celog južnog pacifika sa porukom Božije ljubavi. Hvala vam.

BRZE ČINJENICE

- PNG je jedna od kulturološki najraznovrsnijih zemalja na svetu. Nepristupačne planinske oblasti su izolovale džepove zajednica ljudi u toku vekova. Stanovnici mnogih sela su razvili svoje dijalekte i često ne razumeju svoje najbliže susede jedan dan hoda ili sa duge strane planine.
- Deca koja žive u tim selima su prva generacija koja ide u školu i uči da piše i čita. Ovog tromesečja dečiji dar trinaeste Subote ići će kao projekat da se nabave 15,000 dečijih Bibli-

ja, pomoću kojih će deca širiti ono što su naučila sa svojim roditeljima. Celokupne porodice mogu doći u spoznaju Božije ljubavi i Njegovih puteva uz pomoć jedne dečije Biblije.

09. februar 2013.

SPASITI ŠKOLU – PAPUA NOVA GVINEJA

Sara je koračala polako prema masivnoj staroj zgradi koja je predstavljala – Pisik adventističku osnovnu školu. Trava se probijala kroz pukotine na betonu i bila je do kolena. Sara nikada nije bila u toj školi, ali njeni roditelji i njen suprug jesu. Njen svekar je bio među prvim učiteljima u školi 70 godina ranije.

Škola je služila ljudima na malu ostrvu na severu PNG. Dok je polako koračala, razmišljala je o generacijama adventističke i neadventističke dece koje su učile unutar ovih zidina. A onda je sve počelo da propada, kada se većina adventista odselilo sa ostrva, a lokalni stanovnici shvatili da je državna škola na susednom, većem ostrvu jeftinija. Sa samo jednim učiteljem u penziji i 15 učenika, izglasano je da se škola zatvori i pozvali su vladu da preuzme zgradu i otpočne sa državnim školskim programom na njihovom ostrvu. Sarin svekar je govorio “Ne dozvolite da vlada preuzme adventističku školu”

Plan za spasenje

Srce je bolelo Saru za školu koja je toliko mnogo mnogima značila. Ali šta ona može da uradi? Ona i njena porodica su živeli na većem obližnjem ostrvu. Imala je dobar posao učiteljice u srednjoj školi, i njena deca su bila dobri učenici.

Ali nije mogla da se otrgne misli o misionarskom delovanju škole. Molila se za to svakog dana, tražeći od Boga mudrost. Bila je ubeđena da je Bog poziva da se vrati na malo ostrvo i spasi adventističku školu. Izgledalo joj je poprilično ludo, štaviše da ispiše svoju decu iz dobre škole i da napusto svoj posao i dobru platu i da dođe i preuzme posao za koji ne bi bila ni plaćena. Ali nije mogla da se odupire Božijem pozivu.

Napustila je svoj posao i rekla svojoj crkvi da želi da bude misijski učitelj volonter u školi na malom ostrvu. Porodica je spakovala svoje stvari i preselila na njeno rodno ostrvo. Smestili su se u jednu slobodnu baštensku kuću i zasadili baštu da obezbede prehranu porodice. Sarina deca su bili učenici u najboljim školama, sada će učiti u najslabije rangiranoj školi u provinciji. Ali Sarina vera je bila zarazna, i deca su imala poverenja u majku i u Božiju silu da obezbedi njihove potrebe.

Naučiti od Boga

Svako jutro Sara se budi u 3:00 da u molitvi razgovara sa Bogom za planove tog dana. Troškovi školarine su bili sniženi, a volonteri su počeli da popravljaju školsku zgradu. Uskoro se nekoliko roditelja vratilo i upisali su svoju decu u školu. Kada su drugi ljudi videli koliko je škola promenila svoj izgled, vratili su se i upisali svoju decu. Tri godine je Sara neumorno radila na popravljanju imidža škole. Tako da je škola napredovala, sa poslednjeg mesta do četvrtog u celoj oblasti. Ljudi su bili iznenađeni time i pitali su se kako se to dogodilo.

Sara je znala odgovor. Bog joj je pokazao. Kao učitelj engleskog jezika, znala je kolika je važnost podučavati čitanje, pisanje i govor. Državni testovi su bili na engleskom jeziku. Iako učenici nisu dovoljno dobro vladali engleskim jezikom, nisu ni mogli da očekuju da će dobro proći na ispitu. Zato je ona u svojoj nastavi koristila nekoliko metoda. Jedna od metoda bila je traži da učenici čitaju Bibliju na engleskom, tj po nekoliko stihova svaki dan. I tako, kada bi naišli na neki stih koji se obraća njihovim srcima, taj stih su prepisivali u svoje radne sveske. Na taj način njihovo pisanje je ubrzo napredovalo. Jedan 14 ogoričnjak je naučio da piše engleski za samo 2 meseca i bio je spreman da izađe pred komisiju za polaganje državnog ispita. Imao je dovoljno dobre ocene, da je mogao da upiše narednu školsku godinu.

Nastavljanje obrazovanja

Sarin uspeh u oživljavanju male misijske škole joj je pomoglo da sama nastavi i usavršava svoje obrazovanje. Ona studira na Paci-

fik adventističkom univerzitetu, na kome trenutno piše svoju tezu o važnosti znanja engleskog jezika, službenog jezika na PNG u mlađem školskom uzrastu. Njeni tutori smatraju da će njeno istraživanje načiniti veliki pomak u sistemu obrazovanja na PNG-u.

Sara je ubeđena da deca koja koriste englesku Bibliju kao jedan od školskih udžbenika, brže i bolje ovladavaju engleskim jezikom, od onih koji ne koriste Bibliju. Ona je iz prve ruke videla, da čitanje Biblije pomaže boljem i bogatijem vladanju jezikom. A svesna je da im takav pristup omogućuje i da duhovno napreduju i sazrevaju.

U susret velikoj potrebi

Mnoga deca na PNG dolaze iz porodica koje ne mogu da im priušte da kupe Bibliju. Ovog tromesečja, naša deca će priložiti svoje novčane darove, da pomognu da deca u PNG i širom južnog pacifika dobiju Bibliju koju mogu da čitaju i proučavaju. Biblija u dečijim rukama utiče na celokupnu porodicu. Pomozimo da naša deca prilože veći dar ove trinaeste subote, da bi se nabavilo 15,000 dečijih Biblija za njihove vršnjake širom južnog pacifika.

MISIONSKE INFORMACIJE

- Mnoge porodice u južnom pacifiku nemaju Bibliju. Roditelji u mnogo slučajeva ne znaju dobro da čitaju ili pišu, a Biblije se ne mogu naći na svim dijalektima. Ali dete, koje uči engleski u školi, može čitati Bibliju svojim roditeljima. Na ovaj način, jedna Biblija u domu može biti blagoslov za celu porodicu.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja ići će da se nabave Biblije za ostrva južnog pacifika. Svaka Biblija košta oko 10 \$ USD.

16. februar 2013.

POBEĆI PREMA BOGU – PAPUA NOVA GVINEJA

Šestogodišnji Endrju je polako silazio niz stepenice doma svojih roditelja, napravljenog od bambusa i trske. Topli povetarac je odgurao oblake, i plavo nebo se pokazalo iznad njegovog planinskog sela. Endrju je našao štap kojim je pravio sebi put razgrčući divlje cveće koje je raslo u gomilama oko njegovog doma.

“Endrju!” čuo se glas. Dečak se okrenu oko sebe i uplaši dok je zurio u čoveka sa svetlim licem i srebrnom kosom. Čovek kao da je lebdeo iznad tla. Imao je krila. Endrju je glasno povikao: “Tata! Tata! Dođi da vidiš!”

Endrjuov otac je brzo dotrčao do mesta na kome je mališan stajao. “Pogledaj tamo, iznad grma!” – reče dečak pokazujući. Otac je čkiljio, ali nije video ništa. “To je anđeo” – reče širom razrogačenih očiju.

“Endrju” glas anđela se ponovo čuo. “Obuci se i obuj i idi u crkvu” Endrju je pogledao u svoje bosc noge, kad je podigao pogled, anđela više nije bilo.

Otac je ušao unutra, i dečak ga je pratio. Uzeo je svoju čistu majicu, navukao preko glave i otrčao kroz otvorena vrata prema adventističkoj crkvi. Malo je usporio kad se približio maloj adventističkoj crkvi. Nikada ranije nije bio tamo, ali je bio siguran da je to ta crkva u koju mu anđeo rekao da ide. Ušao je u crkvu i seo na drvenu klupu. Nekoliko ljudi je pevalo pesme hvale Bogu. Nešto u toj jednostavnoj crkvi ga je duboko taklo. Osećao se kao u svom domu.

Iznenadna suprotnost

Nakon službe, Endrju je požurio kući. Otac ga je presreo, pogledao u lice i rekao “Gde si ti bio?”

“Bio sam u crkvi, kao što je anđeo rekao” – odgovori dečak, iznenađen očevom ljutnjom.

“Ne idi više u tu crkvu!” – reče otac, rečima koje su odzvanjale u taktu blažih udaraca po Endrjuovim leđima.

Ali sledeće Subote, dečak se setio zapovesti svetlog anđela. Tiho se iskrao iz kuće i otrčao blatnjavim putem prema maloj crkvi. Kad se vratio kući čekala ga je strogi prekor i batinanje. *Šta sam pogrešio?* – Pitao je sa očima punih suza koje su se kotrljale niz njegovo lice. Nakon trećih batina naredne subote, prestao je da ide u adventističku crkvu i ostao da radi sa roditeljima na porodičnoj bašti. Ali nije bio zaboravio naređenje anđela da ide u crkvu. Endrjuovo selo nije imalo školu. Jednog dana, izjavio je da želi da napusti dom, da ide u školu. Roditelji su mu dozvolili da ide. Pešačio je kilometrima do susednog sela u kome je pohađao školu. Jedna adventistička porodica je preuzela brigu o njemu. On im je pomagao u bašti i sa njima odlazio u crkvu subotom.

Endrju je završio samo 2 godine škole pre nego što je morao da prekine svoje učenje. Porodica koja je brinula o njemu mu je pomogla da shvati šta znači slediti Isusa.

Pozvan da služi

Godine su prolazile i Endrju je stasao u momka. Želeo je da služi Bogu, ali je imao vrlo malo obrazovanja. Jednog dana, pastor ga je posećio, i tokom razgovora, pastor mu je predložio da pohađa Biblijsku školu za vernike laike koji žele da služe u Božijem delu. Endrju je napravio tužan izraz lica, odmahnuvši glavom i rekao “Ne mogu, imam samo 2 razreda škole” Pastor je nedugo posle toga ponovo došao kod Endrjua i pozvao ga da studira Biblijsku školu. Nakon trećeg poziva, mladić se složio da će da se moli za to. Dok se molio, shvatio je da ga Bog poziva da se pripremi da bude pastor laik. “Pomozi mi Bože” – molio je.

Narednog dana, susreo je dvojicu nepoznatih ljudi u selu. Ponudio im je svoju jednostavnu hranu. Nakon jela, Endrju ih je upitao za razlog njihovog dolaska u njegovo selo. “Došli smo da se susretnemo sa tobom” “Bog te je pozvao u službu, a mi ćemo ti pomoći”

Tek nakon što su ljudi otišli svojim putem, Endrju je shvatio da u razgovoru sa strancima, nije bio spomenuo svoje planove da studira Biblijsku školu, ili molitvu kojom se pomolio da Bog reši taj problem. *Bog je sigurno poslao ove ljude da me ohrabre* – pomislio je.

Narednog dana, sestra mu je donela Bibliju na engleskom jeziku. Endrju nije znao da čita engleski, ali je znao da će morati da nauči, da bi uspeo u školi. Otvorio je Bibliju i počeo sa slovima koji su mu ličila na linije poredanih mrava po celoj stranici knjige. Ali dok je posmatrao knjigu, počeo je da prepoznaje reči koje je poznao. Endrju je shvatio da ga Bog polako priprema za službu.

Endrju je završio Biblijski školski program i sada radi kao pastor laik u planinskom selu u PNG-u. On voli da priča svima sa kojima dolazi u susret, kako ga je Bog vodio korak po korak u životu od njegovih dečaćkih dana.

Zahvaljujući našim misioniskim darovima tokom godina, PNG se pokazalo veoma plodnom za napredak crkve. Oko 250,000 vernika živi i širi svoju veru i ljubav.

MISIONSKE INFORMACIJE

- JPD ima 423,000 vernika. Više od polovine tog broja ljudi živi na ostrvima koja sačinjavaju PNG.
- Mnogi ljudi koji žive u ovim ostrvskim zemljama ne znaju dobro da čitaju i pišu, ali su željni da čuju Božiju poruku ljubavi. Jedan od načina na koji mogu da čuju radosnu vest su MP3 plejeri koji u sebi sadrže Bibliju i neke dečije-subotno školske materijale na Pidgin, rasprostranjenom lokalnom ostrvskom jeziku.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se obezbede stotine MP3 plejera ili "Božijih kutija" tako da još mnogi ljudi mogu da čuju poruke Božije ljubavi.

23. februar 2013.

MOST KOJI JE BOG SAGRADIO – PAPUA NOVA GVINEJA

Pastor Frank je pažljivo silazio niz planinsku liticu prema brznoj reci dole u klisuri. Išao je da drži propoved u planinskom selu u srcu

PNG-a. Kako nije bilo puteva u tom kraju, jedini način da se stigne do sela je bilo ići uskom krivudavom stazom.

Pastor Frank je stigao do kraja staze i krenuo prema mostiću koji se pružao iznad vodene bujice. Mostić nije bio napravljen od čelika, čak ni od drveta, nego je bio satkan od grmova loze. Pastor Frank je često nailazio na takve mostove. Prešao je reku bez ikakvog problema. Kada su meštani sela saznali da će pastor da dođe, radosno su mu krenuli u susret.

Pastor je služio u 21 crkvi u svom okrugu, tako da nije mogao često da obilazi sva sela. Tropska kiša je padala celog subotnjeg dana, ali to nije sprečilo veliko oduševljenje koje je vladalo u selu zbog pastorove posete. On im je iznosio poruke iz Biblije, krstio nove vernike, venčao mlade bračne parove koji su mesecima čekali na ovaj događaj i posvetio Bogu novorođene bebe rođene u međuvremenu, od njegove zadnjeg boravka u selu.

Put povratka kući pun opasnosti

Kada je došlo vreme da pastor Frank krene nazad kući, jedan vernik mu je predložio da ga otprati do misionarske stanice. Dok su pešačili putem prema reci, susreli su ljude koji su ih obavestili, da bi bolje bilo da se vrate nazad, jer je reka preplavila korito i ponela most svojim vodenom bujicom i da je nemoguće proći.

Ali pastor Frank nije bio obeshrabren, rekao je svom saputniku “Nas Bog vodi; On će nam pomoći da pređemo reku”

Kada su ova dvojica putnika stigla do reke, mogli su svojim očima da vide, kako su snažne kiše koje su padale, iščupale mali mostić. Bujica je bila toliko snažna i jaka, voda duboka, tako da nisu mogli da pređu reku. Pomolili su se da Bog učini nešto da mogu da pređu reku. Pokušali su dole niz reku da nađu možda neko bolje i bezbednije mesto, ali staza kojom su išli je uskoro bila pod vodom koja se širila i na obližnju šumu i na stene koje su se tu nalazile. Dok su tako stajali na obali razmišljajući šta će da rade, ogromno stablo je palo u reku pored njih i nedaleko od njih se zaglavilo između dve strane reke, kao most. Brzo su se obojica popeli na stablo. Oprezno su prešli na drugu stranu da se ne okliznu i padnu u nabujalu reku. Nedugo pošto su obojica prešli na drugu stranu, deblo je pod pritiskom vode puklo i otrgnulo se, nestavši

velikom brzinom niz reku. Dok su još stajali u blatu nadomak vode i gledali šta se dogodilo sa deblom, uglas su se zahvalili Bogu i sa radošću i mirom u srcu nastavili dalje putem prema pastorovom domu.

Bog je napravio put

Blizu pastorovog doma, naišli su na neke ljude, koji su znali da je bujica odnela mali mostić od pruča i vinove loze. “Odakle dolazite?” – upitali su začuđeno.

“Dolazimo iz sela sa druge strane reke” – odgovori paastor Frank.

“Nemoguće!” – uzviknuše ljudi. “Taj mostić je bujica odnela i mi smo to videli!” Tada im je pastor objasnio kako se Bog pobrinuo da njih dvojica pređu preko nabujale reke, posle njihove molitve. Ljudi nisu verovali pastoru, tako da su išli putem do reke i videli otiske nogu dvojice Božijih putnika. U blatu nadomak vode, mogao se videti trag mesta na kome je ležalo deblo, ali njega nije bilo. Tada su ljudi shvatili da je Bog zaista napravio most, tako da Njegove sluge mogu bezbedno da pređu na drugu stranu ove opasne brze reke.

Nastavljajući Božije delo

Božija poruka nastavlja da se širi svugde pa i u najzabačenijim selima u planinskim, močvarnim oblastima PNG-a. Naša misionarska darovanja potpomažu Božije delo i u tim oblastima.

Pre nekoliko godina, darovi trinaeste subote su obezbedili da se nabavi novi misionarski avion, tako da mnoga sela miogu da čuju Božiju poruku po prvi put. Ti priloženi novčani darovi su obezbedili table grafikone, na kojima su mogle da budu oživljene jednostavne Biblijske priče, kako za decu, tako i odrasle u tim selima.

Ovog tromesečja darovi trinaeste subote pomoći će da se nabave MP3 plejeri da bi meštani tih zabačenih sela, mogli da čuju Božiju reč. Od većeg dela tog novca biće izgrađene 4 medicinske klinike u najizolovanijim planinskim oblastima, tako da meštani ne moraju više da pešače danima opasnim putevima, da bi dobili odgovarajuću medicinsku negu. Sada će pomoć biti mnogo bliže. Hvala vam što

delite i širite ljubav, tako da drugi ljudi mogu dobiti priliku da čuju Božiju poruku ljubavi po prvi put.

MISIONSKE INFORMACIJE

- Zahvaljujući pionirima misije, desetine izolovanih sela sada imaju zemljanu stazu po na koju se misionjski avion može spustiti. Ali čak i danas, crkveni radnici pešače kilometrima da bi došli do izolovanih sela.
- Takva izolovana sela mogu čuti vest jevanđelja putem solar-nih MP# plejera. Jedan plejer mogu koristiti nekoliko porodica. Na taj način mogu biti upoznate sa Božijom porukom ljubavi iako većina ljudi ne zna ni da čita ni da piše.
- Deo darova trinaeste subote omogućiće da se obezbede MP3 plejeri za stanovnike izolovanih oblasti u PNG i drugim ostrvima južnog pacifika.

02. mart 2013.

STAJATI USPRAVNO ZA HRISTA- VANUATU

Maksvel je osetio bol u svom kolenu, i pao je na zemlju sa bolnom grimasom na licu i jauke. Njegovi fudbalski timski drugari su mu pomogli da se pridigne i odneli su ga do doktora na kampusu. Kada bol nije prestajao ni nekoliko dana kasnije, Maksvel je otišao do doktora specijaliste.

Iznenadjuća dijagnoza

Doktor se namrštio i ukazao na senku na rentgenskom snimku Maksvelovog kolena. "Tvoj bol ne potiče od neke povrede" - reče. "Ti imaš tumor, a možda je i maligni. Moramo da izvadimo taj tumor što pre moguće." Maksvel je sedeo skamenjen. *Imam tumor i to možda maligni?* Razmišljao je. Hteo je da se pomoli, da odluči šta će da radi. Morao je da kaže svojim roditeljima.

“Neko te je prokleo” – Reče mu otac preko telefona. “Dođi kući, lečićemo te tradicionalnim lekovima”. Maksvel nije verovao u prokletstva i magiju; Pozdravio se sa svojim prijateljima na Fulton koledžu na Fidžiju i otputovao avionom na svoje rodno ostrvo na južnom pacifiku. Dok je putovao, pitao se, da li njegov otac bio u pravu, da li ga je neko zaista prokleo. Sigurno se nekom zamerio.

Novi život

Maksvel je odrastao na malom ostrvu Vanuatu. Tamo ljudi proslavljaju kamenje i drveće. Povrede i bolesti su lečili travama iz šuma koje su okružavale njihove drvene, trščane domove.

Maksvel i njegov brat su bili upisali školu na drugom ostrvu. Tamo je upoznao mlade adventističke vernike koji su se okupljali subotom u školskoj menzi. Bio je zadivljen njihovom posvećenošću Bogu i pažljivom proučavanju Biblije. Posle nekog vremena, odlučio je da se pridruži adventistima na bogosluženju. Upoznao je svog brata sa svojom odlukom da počne da proučava Bibliju sa adventistima. Nedugo zatim su se oba momka krštenjem pridružila adventističkoj crkvi.

Maksvel je diplomirao srednju školu i vratio se na svoje rodno ostrvo, da bude učitelj u osnovnoj školi.

Njegov brat i on su bili jedini adventisti u svom selu. Jednog dana, jedan pastor pitao Maksvela da preuzme projekat globalne misije, koji je jedan drugi adventistički pionir otpočeo. Maksvel se složio, i počeo je da proučava Biblijske istine sa ljudima i organizuje sastanke male grupe. Njegov brat mu se pridružio, i uskoro je još 12 meštana bilo kršteno.

Sukobi

Maksvel i novi vernici su sakupljali lokalni gradivni materijal da sagrade crkvu. Ali neki meštani nisu želeli neku novu crkvu u svom selu. I dok je Maksvel bio na putu, srušili su crkvu. Vernici su ponovo podigli crkvu, ali su je neprijatelji ponovo srušili. Meštani koji su rušili crkvu, su predali sudu tužbu protiv Maksvela, optužujući ga da

gradi crkvu na njihovom zemljištu. Ali je Maksvel na sudu dokazao da je zemljište bilo njegovo vlasništvo. Sud je doneo presudu, da niko ne sme da dira više crkvu.

Naredne subote, dok su vernici bili okupljeni na bogoslužju, bundžje i nasilnici su vernicima uništili zasade. Neki od vernika su hteli da se tuku, ali Maksvelov otac i starešina crkve umirivali ljude. “Bog nas je pozvao da osnujemo crkvu u selu, a Bog ima načina da odbrani svoju crkvu i vlasništvo.”

San i gubitak

Maksvel je nastavio da služi Bogu u svom rodnom selu narednih 18 meseci. Tada mu je ponuđena školarina da studira teologiju na Fulton koledžu na Fidžiju. Njegova porodica nije želela da on ide, ali je Maksvel bio odlučan. Njegov san je bio da služi Bogu. Prepustio je vernike male crkvice svom bratu, i odleteo za Fidži.

Njegove studije su dobro išle, a on je uživao da provodi slobodno vreme sa studentima koji su dolazili sa celog južnog pacifika. A onda je došlo do povrede kolena za vreme fudbalske utakmice. Njegovi roditelji su bili ubeđeni da su ga njegovi neprijatelji prokleli.

Stigao je kući ćopajući u bolovima. Roditelji su ga odveli kod tradicionalnog lekara koji ga je lečio lekovitim lišćem. Ali bol je postajao sve gori i gori. Maksvel je molio svoje roditelje, da mu dopuste da ode na hiruršku operaciju, ali odbili su. Nakon nekoliko meseci više uopšte nije mogao da se kreće. Od bolova nije mogao ni da jede ni da spava.

Konačno su ga roditelji poslali sa mladim bratom u glavni grad, gde su ga doktori pregledali i konstatovali da se tumor proširio; da noga mora da mu bude amputirana. Složio se, bio je spreman na sve, samo da bol prestane.

Stajati za Boga

Maksvel se pitao, da li Bogu treba jednonogi vojnik i u Njegovoj vojsci ima mesta za njega. Ali on zna da je Bogu sve moguće... “Želim da ojačam dovoljno, da se vratim na koledž i pripremam da služim

Bogu” – reče. “Verujem u Božiju ljubav i spreman sam da se suočim sa svim preprekama u svom životu. Želim da stojim uspravno za Isusa koji je umro za mene”

Naša misionarska darovanja pomoćiće da se izgrade nove crkvene zgrade za vernike u Vanuatu i širom celog sveta. Hvala vam što svojim darovima podupirete radosnu vest, da još mnogi mogu čuti Božiji glas i izabrati da mu služe.

BRZE ČINJENICE

- Vanuatu je sastavljen od 80 malih ostrva vulkanskog porekla. Nalazi se na jugoistoku australijskog kontinenta. Nekoliko aktivnih vulkana su glavno obeležje ostrva, kao što je vulkan Mont Jasur na ostrvu Tana.
- Vanuatu je ostrvski lanac sa vlažnom klimom. Njegove prelepe plaže i vulkanske planine privlače turiste iz celog sveta.
- Narod Vanuatua, poznatiji kao ni-Vanuatu, su Malenežanskog porekla. Zvanični jezici su Engleski, Francuski i Bislama, forma Pidgin Engleskog.

09. mart 2013.

SPREMNA NA SLUŽBU – VANUATU

Medicinska sestra Nensi je stajala izvan njenog malog doma i posmatrala more. Radila je kao medicinska sestra na ovom malom ostrvu Vanuatua, veći deo svog života. Sada je bilo vreme, da stane na stranu i pusti nekog mlađeg da preuzme teret na sebe. Ali Nensi nije bila spremna da ode u penziju. Pogledala je u nebo i pomolila se “Oče, ja želim i dalje da ti služim. Molim te, pokaži mi gde me želiš”

“Želim da služim”

U to vreme je Nensi saznala, da je stari dom za brigu o ljudima u njenom rodnom selu, bio ponovo izgrađen i unapređen u potpunu kliniku. Oči su joj zasijale od uzbuđenja. Znala je šta Bog od nje

želi. Željno je krenula na put prema svom selu. “Biće vam potrebna sestra” – rekla je pastoru, “Želim da volontiram.”

Pastor se samo nasmešio. Bog je poslao najkvalifikovaniju osobu na ostrvu da radi u novoj klinici. Nensina ljubav prema Bogu, učiniće je najboljim predstavnikom Boga ljudima koji od nje traže pomoć.

Nensi se radosno osmehivala dok je preuzimala svoje nove obaveze. Bolesni i povređeni ljudi su sad mogli da dobiju najbolju medicinsku negu, “kao kod kuće” umesto kao što su do sad pešačili kilometrima po najvećoj pripeci do državne klinike.

Izražavati zahvalnost

“Ovaj posao je moj način zahvalnosti Bogu i crkvi za sve što su učinili za mene. Kada moj otac više nije mogao da plaća moju školarinu, crkva me je poslala u adventističku srednju školu, a zatim i u medicinsku školu. Tada sam u potpunosti prihvatila Isusa kao mog Spasitelja. Radila sam kao medicinska sestra i predavala negu bolesnika mnogo godina. Sada želim da koristim svoje darove i širim svoju veru na druge ljude”.

Nensi živi blizu klinike i može biti na usluzi kad god je potrebna. Ona čisti i previja rane, daje terapije i vodi brigu o pacijentima, a po potrebi šalje uput, onima kojima je neophodno, za jedinu bolnicu na ostrvu, više od dva sata udaljenu kolima.

Marija dolazi u misionarsku kliniku na svoje redovne prenatalne kontrole. Da ova klinika ne postoji, ona bi satima po vrelom suncu morala da pešači do državne klinike. Jedna druga žena dolazi sa posekotinom iznad oka. Nensi joj tiho govori dok čisti i ušiva njenu ranu. Ona savetuje ženu, da ponovo dođe na kontrolu za 2 dana, da pregleda ranu da ne dođe do infekcije. Bez ove klinike i njenih službi, ovakve rane bi bile fatalne.

Lična služba

Više od svog rada u medicinskoj službi, Nensi voli da širi Božiju ljubav na ljude kojima služi. Mnogi ljudi nemaju veru u Boga. “Zaista

sam srećna što ovako mogu raditi u Božijem delu i vraćati Bogu i crkvi” – reče.

Nensini najomiljeniji pacijenti su majke sa svojim bebama. Ona meri težinu i visinu beba, daje im obavezne vakcine. Ona daje savete novim majkama kako da dobro ishrane i zdravo podižu svoju decu.

Sestra Nensi je svesna koliko je adventistička klinika značajna hiljadama ljudi koji žive u ruralnim sredinama oko nje. “Videla sam pacijente, koji bi umrli da nisu dobili odgovarajuću medicinsku negu kod nas. Videla sam neuhranjene, bolesne bebe koje se bore za život. Njihove majke su bile očajne, jer nisu imale mogućnosti da pomognu svojoj deci. Sa odgovarajućom medicinskom negom, mnogi će ozdraviti i ojačati, ai to ne bi mogli da nema klinike. Želela bih kad bi svi stanovnici ostrva južnog pacifika imali ovakvu kliniku” – reče čežnjivo.

Klinike za južni pacifik

Pre nekoliko godina JPD je otpočela program unapređenja i izgradnje starih novih medicinskih domova širom južnog pacifika. Neke klinike su bile kolibe za trščanim krovom, ograničene prostorom, sa nedovoljno lekova ik osobljem osposobljenim samo za osnovne potrebe. Crkve širom divizije su otpočele da preuređuju klinike, kupujući medicinsku opremu i materijale, kao i osposobljavanje osoblja za rad. Medicinske sestre su bile obučavane da rade u novim klinikama, a vlasti su obezbeđivale lekove i medikamente.

Ali neki udaljene oblasti južnog pacifika još uvek nemaju pristup adekvatnoj medicinskoj nezi. Na izgradnju klinika u tim izolovanim oblastima će zapravo najviše sredstava biti utrošeno, jer građevinski materijal mora biti doveden avionom. Ali bez klinike hiljade ljudi su u opasnosti. Oni su prinuđeni da pešače danima do klinike ili bolnice da dobiju odgovarajući medicinski tretman za svoje bolesti ili povrede. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgrade 4 klinike u najizolovanijim oblastima PNG-a i drugim ostrvima južnog pacifika. Ljudi koji dolaze u kliniku brzo shvataju da se adventisti zaista brinu o njima. Onda su spremni da se otvore za poruku Jevanđelja, da kroz Hrista potraže bolji život. Naš dar trinaeste subote, pomoćiće da se dosegnu najudaljenija mesta na svetu.

BRZE ČINJENICE

Nakon osnovne škole u koju sva deca idu, većina ih ne nastavi školovanje, što od Vanuatua čini jednu od najmanje obrazovanih zemalja južnog pacifika.

Većina ljudi na Vanuatu se bave samostalnom poljoprivredom, obezbeđujući dovoljno hrane samo da ishrane svoje porodice.

Hrišćanstvo je najdominantnija religija na Vanuatu; ali kult John Frum (Džon Frum), oslanja svoja verovanja, da će jednog dana njihov osnivač (obično Amerikanac) doći na ostrvo donoseći ekstravagantne darove za vernike.

16. mart 2013.

SKRIVENO SELO – VANUATU

Džoel Toa je sagnuo glavu uklanjajući tri balvana da bi sebi prokrčio usku stazu. Krčio je put prema skrivenom potoku, kroz gustu krošnju koja je rasla divlje na padini. Planinario je više od sat vremena za kućom za koju mu je rečeno da je bila tu negde na zaravni koja se nalazila usred debelog rastinja.

Džoel je pomagao u držanju serije evanđeoskih sastanaka, nekih pola sata od glavnog grada Vanuatua. Njegove kolege i on su bili zainteresovani ljudima koji su pohađali te sastanke. Primetili su da su neki od onih koji su dolazili na sastanke bili adventisti koji nisu živeli blizu neke organizovane grupe vernika ili crkve. Za vreme jedne takve večeri, ljudi su mu rekli da postoji porodica vernih ljudi koja je usamljena u malom selu u džungli.

Džoel je sledio uputstva ljudi i konačno ugledao nekolicinu tradicionalnih kuća, koje su se nalazile duž račvastog prašnjavog puta, koji nije bio ucrtan ni na jednoj mapi. Na kraju je pronašao adventističku porodicu. Džoel je pozvao porodicu da zajedno proučavaju Bibliju, što su oni rado prihvatili.

Mala grupa se sastajala da čita Bibliju pod svetlom plinske lampe. Džoel je u međuvremenu shvatio da ovaj bračni par ne zna da čita ni piše.

Nova škola

Džuel je pozvao ovaj par da dođu, da ih nauči da čitaju. Složili su se, i ubrzo shvatili da još mnogi drugi ljudi u ovom malom naselju takođe ne znaju da čitaju ni pišu. U stvari ni deca koja su dolazila da slušaju pesme ili Biblijsku pouku, nisu nikada ranije držala olovku u rukama. Džuel je saznao da tamo u tom kraju ne postoji nijedna državna škola. “Moramo da otvorimo školu” – rekao je svojim novim prijateljima.

Škola! Deca su bila toliko uzbuđena informacijom da će možda u svom selu imati školu. Nekoliko dana kasnije, Džuel je razgovarao sa nekim čovekom. “Ovo je moja zemlja” – pokazivao je gestikulirajući. “Ako želiš da sagradiš školu, možeš ovde na ovoj zemlji”

Otac ovog mladog čoveka, je čuo za ovaj plan i došao i sam da vidi. Izmerio je četiri kvadratna metra za učionicu. Džuel mu je rekao da će mnogi hteti da pohađaju tu školu, mnogo više nego što može da stane u tako malu učionicu. Džuel je pokazao, kolika bi učionica trebala da bude za 60 dece. Stariji čovek se osmehnuo, klimnuo glavom a njegove oči zatreptale sjajem. Džuel je pitao meštane da mu pomognu da raskrče šumu i prikupe materijal za gradnju škole. Džuel je organizovao grupu volontera koji će mu pomoći da izgrade školu sa dve prostorije. Svakog vikenda i praznika, ljudi su pešačili 90 minuta od najbližeg puta da stignu do sela. Sami su nosili svoju hranu i vodu. Nekoliko meseci kasnije, školska zgrada je bila završena. Došao je učitelj volonter da podučava nepismene. Njih 56 odraslih i dece se odmah prijavilo. Za 4 meseca učenici su naučili kako da čitaju, i počeli da čitaju Bibliju. Njihovo samopouzdanje je raslo kad su shvatili da mogu da još bolje ovladaju čitanjem i prošire svoja shvatanja.

Rasti u Isusu

Škola nastavlja da raste i danas ima 180 učenika. Svake sedmice nova deca dolaze, deca kao što je Marija.

Marija je videla kako deca idu novoizgrađenim putem prema novoj školi. Želela je takođe i ona da krene u školu, ali njena tetka sa kojom živi, nije bila sigurna. Jednog dana kad je marija videla decu

kako pešače do škole, iskrala se iz tetkine kuće i pratila ih je. Kada su stiglo škole, ona je stajala na obronku šume, ne znajući šta će da uradi. Posmatrala je decu kako ulaze u svoje učionice. Slušala je dok su pevali pesme o Isusu. Učiteljica je primetila malu devojčicu i pokazala joj rukom da slobodno dođe. Marija je stidljivo hodala prema učiteljici, “Da li želiš da ideš u školu?” – pitala je malecku. Ona je samo klimnula glavom. U tom trenutku se mlada žena noseći bebu u naručju približila učiteljici. To je bila Marijina tetka. “Da li može malecka da dođe i uči sa nama ovde?” – pitala je učiteljica. Marijina tetka je za trenutak zastala, a zatim klimnula glavom i rekla da može. Danas Marija pohađa adventističku školu u selu, učeći da čita i piše i proslavlja Isusa.

Napredovati u veri

Biblijski časovi se nastavljaju, i razred je već prerastao prostoriju u kojoj se nalazi. Međunarodna organizacija MARANATHA (GOSPOD DOLAZI P.P) je izgradila jednostavnu crkvu na školskom zemljištu, koja je od četvoro vernika narasla na 34 za 4 godine. Crkva koja je bila proširena sa kapacitetom od 100 mesta, je za bogoslužjenja subotom prepuna. Zahvaljujući vernicima laicima i velikodušnim misioniskim darovima, život u selu Mamau, više nikad neće biti kao što je bio.

MISIONSKE INFORMACIJE

- Mnoga deca koja pohađaju školu potiču iz porodica čiji roditelji nikad nisu išli u školu, ili su samo par godina bili učenici. Roditelji žele da njihova deca uče i rade pripremajući se za bolji i kvalitetniji život nego što su oni imali.
- To što će takvo dete dobiti Bibliju, nije samo da bi samo učilo o Božijoj ljubavi i zapovestima, već da dovede celu porodicu Hristu.
- Dečiji projekat trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se nabave 15,000 Biblija koje će se deliti deci čije porodice nemaju nijednu. Te Biblije će ujediniti mnoge porodice u Hristu pomoću dece.

23. mart 2013.

ĐAVOLJE LAŽI – VANUATU

Ostrvo Tana je deo ostrvske zemlje Vanuatu. To je uspravano ostrvo poznato po svom aktivnom vulkanu i religioznom kultu Džon Frum.

Džon Frum, čovek ili mit?

Sledbenici kulta Džona Fruma veruju da se mnogo godina ranije, čovek po imenu Džon Frum, američki moreplovac, pojavio pred starešinama za vreme tradicionalne ceremonije. Oni su rekli da im je Džon Frum rekao da je došao da ih spase od misionara i kolonijalnih službenika. Rekao im je da ne slede način života i puteve belaca, da odbace njihov novac i odeću, ispišu decu iz škola, i da odu da žive na svoj stari tradicionalan način. Taj tradicionalan način podrazumeva ispijanje “kave” blagog narkotika koji se koristi u paganskim ritualima obožavanja svetog kamenja koje su im preci ostavili. Vođe kulta insistiraju na izjavi da Džon Frum živi u njihovom svetom vulkanu “Jasur” što u prevodu znači božanstvo, i da komunicira sa seoskim starešinama noću za vreme tajnih ceremonija. U jednom trenutku veliki procenat ljudi koji žive na ostrvu Tana bili su sledbenici kulta. Adventistička crkva koju vodi starešina Maks Senembe naporno radi da bi približila sledbenike Džon Frum kulta Hristu.

Od proroka do molitelja

Džon N. je bio član kulta. “Džon Frum je došao jedne večeri u obliku duha i rekao ljudima “Nemojte da idete u školu, nemojte da idete u crkvu, držite se svojih starih običaja” “tako da sam ispisao svoju decu iz škole. Postao sam posrednik vođe kulta. Vremenom sam shvatio da time što sam ispisao decu iz škole, im neće doneti boljitak, tako da sam ih ponovo upisao u školu i nastavio da budem posrednik u ime demona koji je nazivao sam sebe džon Frum. “A onda je neko saznao da sam poslao decu u školu, pa sam bio izveden pred sud zajednice. Vođama se nije svidelo to što sam uradio i zapretili su mi da će me pretući. Kako je kult živeo u komuni gde su

svi međusobno delili sve, bilo mi je opasno i potpuno nebezbedno da ostanem sa njima. Tako da sam ponudio da napustim kult i da se odselim sa porodicom iz sela. Složili su se.”

Adventisti dolaze

Adventisti koji se nalaze u oblasti u kojoj je Džon živeo su pozvali njegovu suprugu i decu da dođu u crkvu. Deci se svideo program i počela su redovno da dolaze u crkvu. Kada je rukopoloženi pastor Maks držao seriju evanđeoskih predavanja, Džon se odazvao pozivu svoje dece i supruge došao u crkvu. Tamo je saznao za osnovne Boblijske istine o tome ko je Isus, zašto hrišćani treba da slave subotu i od drugom Hristovom dolasku. Nakon evanđeoske serije Maks je počeo da samostalno proučava Bibliju sa Džonom i njegovom porodicom. Nakon dve godine, cela džonova porodica se pridružila crkvi adventista sedmog dana. Tada su još neki iz kulta Džona Fruma napustili svoja dotadašnja verovanja i prihvatili Isusa kao pravog i jedinog Boga.

Pastor Maks je izabrao da mu kult Džon Frum bude misioni poduhvat. Pripadnicima kulta je često govorio “Džon Frum je mrtav. Neće doći po vas” “Isus je živ, On vas voli, brine se za vas, i On će doći, ne sa tovarom materijalnih dobara, već sa večnim životom u raju za one koji mu budu verni do kraja” Mnogi članovi kulta su shvatili da su uludo trošili svoj život, služeći demonu a ne Bogu. Oni sada upijaju svaku reč iz svetog Pisma, odbacujući svoj prethodni način života. Sa druge strane još mnogi ljudi na ostrvu tana i dalje služe svojim precima i kultu.

Stalni svedok

Dok Maks služi kao pastor u svom okrugu od 4 crkve i više od 300 vernika, drugi svoju veru i ljubav pokazuju kroz zdravstvenu službu. Adventisti su obnovili dve medicinske klinike na ostrvu Tana. Medicinsko osoblje brine se za fizičko i duhovno zdravlje ljudi i služi im šireći božiju ljubav putem svoje službe. Oni imaju posebne dane kada izlaze izvan klinike i idu u okolna sela da zdravstvenim savetima, terapijama, vakcinacijama pomognu ljudima kojima je teško

da sami dođu do klinike. Jednom sedmično drže seminar o zdravom načinu života i prevencijama bolesti. Mlade žene podučavaju podučavaju o pravilnom odgoju beba. Ljudi sve više uviđaju da se adventisti zaista brinu o njima. Oni posebno cene što sad imaju kvalitetnu zdravstvenu negu po razumnoj ceni i srećni su što više ne moraju da pešače satima, po vrelom suncu, do državne klinike.

Deo darova trinaeste subote da se izgradi još 4 medicinska centra, u izolovanim teško pristupačnim krajevima južno pacifičkih ostrva. Hvala vam što širite i delite, da još mnogi mogu upoznati Boga koji se brine o njima i želi im da im bude dobro, da budu zdravi, da služe Bogu koji će zaista uskoro doći. On sa sobom neće doneti tovar blaga za svoje sledbenike, već će povesti svoje sledbenike u večni život.

MISIONSKE INFORMACIJE

Oblast oko adventističke klinike na jugoistoku ostrva Tana je takođe dom za mnogobrojne sledbenike kulta Džon Frum. Oni se nadaju da će jednog dana njihov osnivač Džon Frum doći sa tovarom ekstravagantnih darova za svoje verne sledbenike.

Lažno učenje kulta Džona Fruma zaslepljuje ljude da ne vide Biblijsku istinu i da svoje živote predaju Bogu na upravljanje.

Klinika u kojoj radi adventističko medicinsko osoblje širi radostnu vest i pomoću MP3 plejera koji sadrže Bibliju na Pidgin, tradicionalnom jeziku ostrvskih zemalja južnog pacifika. Na taj način Božija Reč se prenosi i širi na ljude koji to treba da čuju.

30. mart 2013.

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

Uvodna pesma: Hrišćanske Himne, himna br. 9

Dobrodošlica: Vođa Subotne škole

Molitva

Program "Misija u oblacima"

Dar

36

Završna pesma: Hrišćamske Himne, himna br. 244

Molitva

* * *

Učesnici: Narator i jedna ili više osoba da ispričaju priču o Len i Mejvis Bernard. *[Učesnici ne trebaju da nauče napamet svoje deonice već da budu dovoljno upoznati sa materijalom da ne moraju da čitaju sve iz skripte. Uvežbajte, tako da budu naglašene sa osećajnošću stvari, tamo gde je to potrebno]*

Rekviziti: Velika mapa Južno Pacifičke Divizije (Skenirati mapu na poledini pouke i projektujte je na platno, ili nacrtajte mapu na velikom listu papira)

* * *

Narator: JPD čine Australija i nekoliko ostrvskih zemalja. Više od 423,000 vernika živi u ovim ostrvskim zemljama raštrkanim širom južnog pacifika. Ekonomski najbogatije su Australija i Novi Zeland, gde je broj vernika manji.

U stvari u Papua Novog Gvineji (PNG) nalazi se više od pola verništva JPD-a. A ipak većina adventističkih vernika živi u ruralnim, često izolovanim selima raštrkanim širom planinskih nepristupačnih terena. Mnogi žive od toga što proizvedu u svojim baštama. Mnoga područja su toliko izolovana da tamo ljudi žive, kao što su to činili pre više hiljada godina. Tek nedavno je kanibalizam iskorenjen čak i u najzabačenijim krajevima u zemlji. Celokupna sela se menjaju kada su dobila priliku da čuju Božiju poruku ljubavi. Ali dosegnuti do njih bio je mukotrpan posao i borba da se odgurne tama i otvori prostor da svetlo živog Isusa Hrista obasja ljude.

Priča o Len i Mejvis

Len Bernard je stajao izvan male drvene bolnice na obali PNG, neravne i veoma divlje ostrvske zemlje severno od Australije. [*Pokažite PNG na mapi*] Tu i tamo su mogli da se vide puteljci koji su vodili do zabačenih planinskih sela, do kojih se danima pešačilo na puteljcima punim opasnosti. *Jednog dana otići ću u ta sela* – razmišljao je. Avion je proleteo iznad njegove glave, i spustio se u obližnju vazдушnu bazu. *Jednog dana ću preleteti u Božije ime preko ovih planinskih vrhova*. Len je bio profesionalni vojni lekar, voleo je urođenike i želeo da im pomogne.

Bog će naći način

Kada se rat završio, Len je konkurisao za misionarsku službu. Ali crkva nije imala više novaca za više misionara. Razočaran, sa suprugom Mejvis molio se Bogu za Njegovu volju. Božiju volju su prepoznali u pozivu da rade u državnoj bolnici u PNG. “Pre nego što krenemo, želim da naučim da letim!” I tako je uradio, ali nije imao avion. “Nema veze, Bog će se pobrinuti” – rekao je svojoj supruzi. Mlada porodica je došla na svoju novu službu na severu PNG. “Ovde ima dosta gubavih ljudi” – rekao je upravnik bolnice. “Naučite sve što možete o gubi, pre nego zauzmete svoje nove položaje” Len je sedmicama posmatrao kako doktori leče gubu, postavljajući pitanja i učeći kako da amputira gubom zahvaćene udove. Za to vreme, Mejvis je naučila kako da se nosi sa velikim vrućinama i manjom komfora koji je imala kod kuće.

Godinu dana kasnije, predsednik Misije je posetio Lena u bolnici na njegovom poslu. Pozvao ih je da osnuju koloniju gubavih ljudi i da im služe kako za fizičko, tako i duhovno ozdravljenje. Radosni su bili, jer im se konačno počeo ispunjavati san da budu misionari. Ali ni posle 6 godina boravka u PNG, Len nije bio spreman za ono što zapravo znači – biti misionar.

Misionska stanica

Mladi par je odleteo prema brdima, zatim prepunim džipom do kraja puta koji se račvao. Nekoliko domorodaca, je izašlo iz okolne

šume, krenuvši prema njima, da uzmu da nose teret i opremu iz džipa. Zatim je ova skupina ljudi krenula vijugavim blatnjavim putem uz brdo. Dva sata kasnije, umorni od napornog pešačenja kroz šumu, stigli su do mesta gde je trebalo da organizuju koloniju gubavih ljudi. Državni činovnik koji je išao sa njima je pokazao na kućicu čiji krov je bio napravljen od lišća, pruća i trave. “To je vaša kuća” – rekao je. “To je samo privremeno!” – videvši Mejvisine oči pune suza.

Pet sedmica kasnije, kad su zvaničnici Misije dolazili u posetu mladom bračnom paru, Lena je iz sna trgao zvuk pucketanja. Video je crveni plamen koji je zahvatio krov. “Požar!” – uzviknuo je i hitro krenuo prema drugoj prostoriji da probudi ostale crkvene službenike. U tili čas, vatra je potpuno zahvatila krov i u nekoliko narednih sekundi, cela kuća je bila u plamenu. Izašavši u poslednjem trenutku iz kuće, koju je vatra potpuno progutala, spasili su samo svoje gole živote izgubivši u plamenu sve što su imali.

Vest da su misionari, doktori došli da leče koloniju gubavih, brzo se proširila, tako da su se mnogi pridružili misiji, računajući dve medicinske sestre i još jednog doktora.

“Kada bih samo mogao da uđem u sela i lečim ljude, pre nego što ih guba zahvati” – rekao je Len svojoj supruzi Dejvis. “Moram da doprem nekako do njih” A sela o kojima je Len govorio su živela još uvek na nivou kanibalizma. “Kad bih samo imao avion” – obratio se crkvenom vođi, mogli bismo da napravimo pistu i dopremo do ljudi u roku od nekoliko sati, a ne nekoliko sedmica, koliko nam je sada potrebno. “Isuviše je to skupo” – odgovorio mu je crkveni službenik. “Možda...Jednog dana”

Božiji misioni avion

Len i njegova ekipa urođenika nosača su danima pešačili po nepristupačnim, opasnim terenima, lečeći ljude kojima je pomoć bila potrebna i propovedajući im Jevanđelje. Dok su se Len i njegovi pomagači probijali kroz blato i močvare, razmišljao je – *Kad bih samo imao avion*. Bilo je potrebno još 18 godina pre nego što je Len poleteo prvim misionim avionom *Edrju Stjuart* u PNG.

Misioni avion je prevezio medicinsko osoblje u nova mesta, crkvene zvaničnike i vođe na sastanke, spasavao povređene i bolesne,

pomažući im u kratkom vremenskom intervalu za koje im je nekad trebalo nekoliko dana pešačenja. Kako su se nove oblasti otvarale, tako je Len pozivao vernike, da grade crkvu i pistu za avion. Len je leteo i po teškom vremenu polećući i stećući na male travnate površine. A onda se dogodila tragedija. Dok je jednom tako leteo, motor aviona se iznenada zapalio, rušeći avion na zemlju. Pri padu, propeler mu je skoro otkinuo nogu. Jedan od putnika koji je bio u avionu sa njim je brzo pritekao u pomoć, vežući čvrsto otvorenu ranu, da Len ne bi iskrvario. Srećom, avion se slupao nedaleko od grada. Hitna pomoć je brzo stigla oi odvezla Lena u bolnicu.

“Moraćemo da amputiramo” rekao je doktor.

“Pokušajte da mi spasete nogu bez amputacije!” – molio je Len, “Ja sam misionarski pilot”.

“Nažalost, nema izgleda” – rekao je doktor dok ga je gurao u kolicima prema operacionoj sali.

Len se probudio nakon operacije sa nogom u gipsu. Doktori nisu verovali da njegova noga može biti spasena, ali su dali Bogu i Lenu 3 dana.

Len se oporavio od povrede i osam meseci kasnije se vratio na PNG da nastavi svoj posao u Božijem delu. Posećivao je svaku misionarsku ispostavu, radovao se kad god bi video urođenike koji su prihvatili Hrista, iako su generaciju ranije, bili ljudožderi. On je imao mnoštvo obavljenih letova i uspostavljenih novih misionarskih polja, šireći širom horizonta Reč Božiju po ovoj planinskoj oblasti obraslom džunglom u Papua Novoj Gvineji. Nakon 25 godina u PNG, Len i Mejvis su opirući se predali svoj posao mlađim pilotima i misionarima.

Iskorenjivati tamu

Posao koji su pioniri Božijeg dela u PNG porodica Bernard predvodili predstavlja istu pokretačku snagu misionarskog duha, koji pokreće ljude na rad u PNG-u i danas. Dar ove subote odsjajuje želju Božijih ljudi da dovedu u poznanje sa Hristom i Njegovom rečju ljude iz najudaljenijih krajeva.

Len Bernard je imao viziju da koristi avion da bi dosegao do zaštićenih delova PNG. Danas Misija ima 2 aviona, od kojih je jedan

nabavljen našim darovima trinaeste subote. Lenova misija je bila dopreti do ljudi kroz medicinsku službu. Današnji darovi omogućiće da se izgrade najmanje 4 medicinske klinike u najizolovanijim oblastima PNG. On je takođe želeo da podučava ljude o Božijoj Reči. Deo današnjih darova omogućiće da se obezbede solarni MP3 plejeri, koji će nastaviti da šire Božije delo i Njegov Plan Spasenja u udaljenim selima. Dečiji dar trinaeste subote pomoćiće da se nabave 15,000 Biblija za decu. Mnoštvo odraslih je još uvek nepismeno. Oni se mogu pouzdati u svoju decu koja će im čitati Božiju Reč. Celokupne porodice mogu doći u poznanje Isusa Hrista preko samo jedne Biblije. Nastavimo borbu protiv duhovne tame. Budimo podašni prilikom prilaganja svojih novčanih darova, da bi još hiljade ljudi širom južnog pacifika mogli da čuju da ih Bog voli, i da želi da ih pripremi za život sa Njim kroz svu večnost.

Prilagođeno dobijenom dozvolom od strane autora knjige “*Wings Over New Guinea*” (*Krilima iznad Nove Gvineje*), pisac Goldie M. Down, a izdato od strane Pacific Press Publishing Association.

JUŽNO PACIFIČKA DIVIZIJA

JPD	Crkve	Grupe	Broj vernika	Populacija
Australija	421	98	56,741	22,674,000
Novi Zeland	135	60	17,998	4,970,000
Papua Nova Gvineja	904	2,812	247,756	6,888,000
Trans Pacifik	461	581	101,084	2,137,000
Total	1,921	3,551	423,579	36,669,000

Statistika od 12/2011

Projekti:

- Izgradnja klinika u 4 izolovane oblasti PNG.
- Nabavka solarnih MP3 plejera za Papua Novu Gvineju, Solomonska ostrva i Vanuatu.
- Dečiji projekat: Obezbediti 15,000 Biblija za decu sa ostrva južnog pacifika za upotrebu u krugu svojih porodica.